

lande. Rapporten har været sendt i høring i en bred kreds. På baggrund af de indkomne høringssvar vil jeg overveje hvilke lovgivningsinitiativer, der kan tænkes fremsat på familie-sammenføringsområdet.

Spm. nr. S 2793

Til miljø- og energiministeren (17/7 97) af:
Aage Brusgaard (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre ved det faktum, at 24 af landets kommuner opkræver mere i brugerbetaling af virksomhederne for miljøtilsyn og godkendelser, end det faktisk koster?«

Begrundelse

Det er helt uacceptabelt, at kommunerne udnytter de tvungne miljøtilsyn til at presse penge ud af virksomhederne. Spørgeren er bekendt med, at Miljøtilsynet har påtalt det over for kommunerne, men Kommunernes Landsforening har ikke tænkt sig at gribe ind, og spørgeren er derfor af den opfattelse, at ministeren må indskærpe over for kommunerne, at denne praksis er i strid med grundlæggende principper om brugerbetaling.

Svar (25/7 97)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Bekendtgørelsen om brugerbetaling er udformet således, at der er fastsat faste satser for en række klart definerede typer af virksomheder, anlæg og landbrug, således at den samlede brugerbetaling for hver af disse grupper svarer til det ressourceforbrug, som myndighederne på landsplan har anvendt i forhold til disse grupper.

I gennemsnit dækker brugerbetalingen ca. 50 % af kommunernes omkostninger i forbindelse med tilsyn og godkendelser af de pågældende virksomheder og landbrug.

De enkelte kommuner tilrettelægger selv deres tilsynsindsats, og der vil derfor være en vis forskellighed fra kommune til kommune med hensyn til ressourceindsatsen og derfor også med hensyn til forholdet mellem gebyrindtægterne og kommunens udgifter til tilsyn og godkendelser.

Imidlertid kan kommunerne efter gældende principper om brugerbetaling og de lovmæssige forudsætninger for brugerbetalingsordningen ikke over længere tid opkræve mere i brugerbetaling for tilsyn og godkendelser, end der faktisk anvendes til disse opgaver i forhold til de pågældende virksomheder og landbrug.

I 1994, som var det første år med opkrævning af brugerbetaling for tilsyn og godkendelser efter miljøbeskyttelsesloven, havde 36 kommuner opkrævet mere i brugerbetaling, end der blev anvendt på tilsynet med de virksomheder og landbrug, der yder brugerbetaling. Styrelsen gjorde derfor i »Miljøtilsyn 1994« opmærksom på, at en fortsættelse heraf ville være i strid med de principper, der gælder for opkrævning af gebyrer og bad de relevante kommuner rette op på dette forhold.

Som det fremgår af Orientering fra Miljøstyrelsen, »Miljøtilsyn 1995« har 24 kommuner i 1995 haft større indtægter på brugerbetaling for tilsyn og godkendelser efter miljøbeskyttelsesloven end de ressourcer, de pågældende kommuner har anvendt i forhold til de virksomheder og landbrug, der betaler denne brugerbetaling.

Af »Miljøtilsyn 1995« fremgår, at Miljøstyrelsen nu vil tage direkte kontakt til de pågældende kommuner med henblik på at bringe disse forhold i orden. Der er grund til at se med stor alvor på denne sag. Det er ikke acceptabelt, såfremt der er kommuner, som tjener penge på miljøtilsynet. Jeg har derfor bedt Miljøstyrelsen om også at drøfte sagen med Kommunernes Landsforening.

Jeg vil afvente resultatet af Miljøstyrelsens drøftelse med de 24 kommuner og Kommunernes Landsforening og herefter – blandt andet i forbindelse med styrelsens gennemgang af kommuners indberetninger for 1996, der forventes afsluttet i dette efterår – overveje om en yderligere indsats er nødvendig.

Spm. nr. S 2794

Til miljø- og energiministeren (17/7 97) af:
Aage Brusgaard (FP):

»Hvilke miljøtilsyn fører kommunerne med virksomhederne, hvilke godkendelser til virksomheder kræver kommunerne betaling for, hvad er kommunernes faktiske udgifter med tilsyn og godkendelser, og hvor meget har kom-